

бѣхъ тамъ и слушахъ. Зная какво той говори. Нашата вина е ясна. Сега е въпроса какъ да се отървемъ отъ това положение, какъ да респектираме работниците, а не да хленчимъ.

РОМАНОВЪ. Казахъ ви, нека остане, нека спечелимъ време. Ще му дадемъ обещания и до като ги изпълнимъ, раната ще бѣде излекувана. Не разбираете ли, че ние трѣбва да протакаме. Ще ми кажете — полиция. Не, най сигурно сръдство е времето. Иначе, още повече ще ги озлобимъ.

ЕЛЕНА. Азъ съмъ извънъ себе си. Ахъ, какъвъ езикъ какъвъ едикъ! Знаете ли, до нѣкъде считамъ себе си отговорна. Помнитѣ нали, колко настойчиво молѣхъ да бѣде назначенъ. Но кой е предполагалъ, че така ще стане?

ПОПОВЪ. Да да... Кой е предполагалъ?...

ЕЛЕНА. Ние всички мислѣхме, че той ще остане тука ще работи, и презъ свободното време ще вае. И какъ се радвахме!...

ПОПОВЪ. И всичко пропадна...

РОМАНОВЪ. Чакайте, все некакъ ще го усмиримъ. Нека той само отстъпи.

ПРЕДСЕД. Ако сега не бе сезона на производството много лесно би се наредило всичко. А намъ сега не трѣбватъ хора.

РОМАНОВЪ. Да направимъ въ този моментъ пречиства не е невъзможно. То значи да си отидатъ специалиститѣ най-напрѣдъ, не се знае за много други. Тогавъ какво ще правимъ съ поряхкитѣ? Нека опитае това което казвамъ, дяволъ да го вземе, какво ни коства?

ПОПОВЪ. Нищо не ни коства, но се боя, че всичко ще бѣде напраздно.

ПРЕДСЕД. Ако нѣма другъ изходъ, нека опитае да запазимъ спокойни духоветѣ на работниците, до като